

Önce Rakamlar Şimdi Harfler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Aralık 2020

Bir cümleden medet umuyordum ki cümleten göçtü mevsim: yüklü gözlerinde aşkın aslında sahipsiz bir ölünün son dileğine şerh düşmekti benimki en azından hayatın merhalesi iken kimi insanın kimlik derdi ve usulca düştüm peşine sefil mevsimin.

Irgat düşler coğrafyası hüküm veren.

Bilinmedik sorular sokağı iken içimdeki mıntıka.

Ve eşkâli olmayan hangi duyguysa cümlelerden inşa edilesi bir derya.

Patavatsız yüreğime sokulan bir kelebek nasıl ki sonsuzluğa denk düşebiliyor bir d/okunuşla ve nasıl da sonsuzluk irtifa kaybediyor kısacık bir sürede üstüne odaklanan o nefret dolu b/akışla.

Yaldızlı bir yolu var gecenin ve mahrem in en çok da duvarların ardında saklı bilinmez ve kendini bilmez kimse burnunu sokan insanın özel hayatına.

Sözcüklerin dokunulmazlığında suskunluğumu gideriyorum aslında kendime devasa bir t-cetveli çiziyorum ve elbet öncelikle sevdiğim matematiğin devasa dünyası bir de rakamların sonsuzluk hanesi... İşte okumayı öğrenmeden evvel sayılarla olan tanışıklığım ve içimdeki kayıp kalemi bulana kadar da hesap kitap yapmaya doyamadığım bir ömür.

Sessizce saydığım adımlarım.

Belki de bir adım-sayar gibi yürüyüş mesafemde kaç kilometre yürüyüp kaç yüz kalori harcadığımı hesaplamanın bana verdiği mutluluk elbet kalori hesabı yapmanın ayrıcalığı ile kendimi bir gelir-gider tablosu olarak tahayyül ettiğim.

Sadece son sekiz senenin öncesinde hayatımdaki öncelik; sayıların ve matematiğin şiarı saçma analizlerim ama bana iyi gelen.

Tünediğim her yenedünyadan nasiplendiklerim ve ayran gönüllü bir masal kahramanı ki kendime başka başka masallar yazdığım ve hayatımın sayısız döneminde peşine düştüğüm ideallerim.

Renkli bir dünya addedilebilir de hani ve kucağımda kitaplar nöbet tuttuğum okul koridorları ve kimliğimin bazen öğretmene bazense öğrenciye denk düştüğü üstelik meslek yaşantımda bile koruduğum öğrenci ruhumla tezat bir havaya sebebiyet verdiğim.

Kaybolan yıllar ama kaybetmediklerim.

Kaybettiklerim ve de kaybolmaya az bir zaman kalmışken başka bir ruha dönüşüp bedenimle farklı bir ruhu eşleştirdiğim ve işte bir ömür çalınsa da hayallerim yeni hayaller kurmanın da çok olası olduğu.

Reddi güç kabulü güç bir kimlik: bazen öfkeli ama hep sevecen bazen paranoyak en çok da kendimle çalıştığım ama içim dışım bir iken maskesiz geçen hayatım belki de bu yüzden farklı ortamlarda bir şekilde dışlandığım ya da küçümsendiğim.

Bir milatsa o gelişen farkındalık.

Ve içinizde saklı onlarca ayrıç varken sahi, nedir insanın aradığı?

Bunu sorguladığım kadar bulduğum ve sahibesi olduğum ne ise bir anda da elimden kayıp gidenler üstelik hem maddi hem manevi anlamda.

Bir çıta zamanla yükselen sonra Çita gibi bir çıtadan diğerine zıpladığım belki de içimdeki ormanın Tarzan'ı iken bazen Jane'e denk düştüğüm.

Empati kurmanın da ta kendisi elbet karşınızda kim varsa onu sonuna dek duyumsamak ve ortak paydada buluşmanın güzelliği.

Belki de farazi bir empati en çok da inanmak istediğinizi görür ve yaşarken ve kim olursa olsun yanınızda onu idealize ettiğiniz ve görmek istediğiniz gibi gördüğünüz elbet sonunda olan da size olurken.

Suçlanmak bir destur mu sahi?

Yetmedi kendinizle cebelleştüğünüz ve kimse mutlu etmekten mutlu olduğunuz an gelip de kendinizin hiç de mutlu olmadığına kanaat getirip mutlulukla ilgili hipotezler ürettiğiniz.

Hayatı bir matematik denklemi gibi görüp koca ömür sayılara haddinden fazla paye verip üstelik mesleğiniz de bunu gerektirirken aslında göremediğiniz tek gerçek:

Ne istediğiniz...

Sunumu hayatın sizin seçme hakkınız yok iken ve koşullanmak o sunuma ve kabullenmek oysa içinizde kopan fırtınadan bihaber insanlar hatta siz bile yok sayarken içinizdeki meddücezri.

Belki de bu yüzden oldu arayışım aslında kendimi aradığımı çok geç idrak edip de farklı mecralarda zaman kaybetmişim.

Kayıp addedilen ama gün gelip de bu sizin kazancınız olmuşken ve işte bu yüzden yazmanın büyüğü ile ömrü analiz edip hele ki alt bellekte saklı verileri de boşalttınız mı önünüze anlıyorsunuz artık bu yap-bozun nasıl neticeleneceğini.

Kolay değil elbet ama en azından içiniz rahat ve işaretlediğiniz o şık bire-bir sizi anlatıyor.

Anlatmak ve anlamak, çok girift addedilebilecek bir yapıda iken bazen de karar veremiyorsunuz hangi kefe daha ağır basıyor diye.

Anlamak her koşulda pek de mümkün değilken aralıksız anlatma ihtiyacı hissettiğiniz ömrün de uzun süresini susarak ve anlamaya çalışarak geçirirken ve işte infilak eden o yanardağ.

Öyle bir lav birikmiş ki içinizde.

Gelin görün ki hayatın size emrettiği: lal bir haletiruhiye ve sözcüklerin dokunulmazlığında kim varsa yakınınızda uzağınızda anlatamadığınız anlatsanız bile yanlış anlaşıldığınız.

Değer görmek sanırım içinizdeki izdihamı ateşleyen ve her kalabalık sizden fazla değilken hele ki içinizde saklı onlarca mizaç ve farkındalık ile tümevarım teorisiyle bir çıkarım yapmanın da verdiği o mucizevi huzur işin ilginç sevginin de inancın da katlanarak çoğaldığı...

Kat izi saklı iken dün ve siz hep ütülü elbiseler giydiğiniz yetmezmiş gibi kim istiyorsa onu sunmakla iştiğal iken.

Ütülü kimliğiniz bazen ailenizin belirttiği genelde toplum neyi nasıl görmek istiyorsa akabinde töhmet altında kalmanın da olası olduğu ve işte:

O yıkım!

Sahi, kimsiniz siz ve kim ne der, diye yakanızdan düşmeyen tabular, kurallar ve hala kimlik derdinde iken birileri sizin neye denk düştüğünüzü de kafalarındaki şablonlarla önünüze sunarken...

Önce rakamlar.

Şimdi ise harfler.

Var olmanın dayanılmaz hafifliği mi yoksa hiçliğin kudreti ile yakın durduğunuz hidayet öncesi bilfiil iştirak ettiğiniz duygular ve dūřünceler kümelenip de yokluğun ağırlığını mı sunmaktalar size? Ağırlığı altında ezilirken hayatın, anlatmanın ve anlaşılabilme ihtimali ile at koşturduğunuz řu beyaz sayfa ve kalem de geçmişte tüm acıların ve kayıpların yerini almışken kabullendiğim elbette ki: Yazmanın dayanılmaz coşkusu...